

II A Ka 250/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Radlińska

Sędziowie: SA Katarzyna Wróblewska

SO Paweł Dobosz (spr.)

protokolant: Oliwia Salwin

przy udziale prokuratora Przemysława Nowaka

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2022 r.

sprawy oskarżonego

R. S. syna Z. i Z. z domu W., ur. (...) w P.

oskarżonego o czyny z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. art. 65 § 1 kk, z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z art. 127a ust. 2 w zb. z ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. prawo farmaceutyczne w zw. z art. 11 § 2 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 22 marca 2021 r., sygn. akt VIII K 209/18

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie o przepadku wobec oskarżonego R. S. równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt III wyroku (czyn z pkt 3 aktu oskarżenia);*
- 2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;*
- 3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w sprawie wydatkami obciążając Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II A Ka 250/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 22.03.2021 r. sygn. akt VIII K 209/18

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

1.5. **Ustalenie faktów**

1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. <i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut I.1. c)-d) obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na rażącym naruszeniu art. 7 k.p.k. oraz 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz §2 k.p.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zakresie dotyczącym dowolnej oceny dowodów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Pierwszy zarzut podniesiony przez obrońcę dotyczy oceny wyjaśnień oskarżonego i innych dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji przede wszystkim w części związanej z ustaleniem świadomości R. S. odnoszącej się do substancji GBL, która miała być przedmiotem		

wewnątrzspółnotowego nabycia oraz jej udzielania innym osobom. Zwrócić należy na wstępie uwagę na to, że oskarżony w czasie pierwszego przesłuchania 13.09.2017 r. po pierwsze przyznał się do nabycia ze Słowacji dwukrotnie po 10 litrów GBL oraz do sprzedaży na przestrzeni 2016 i 2017 r. 8,5 litra tej substancji (k. 60). Rzeczywiście oskarżony kwestionował swoją świadomość nielegalności tej substancji, a także w dalszych swoich wyjaśnieniach negował również swoją wiedzę dotyczącą pochodzenia GBL z dwóch ostatnich dokonanych przez niego transakcji. R. S. konsekwentnie jednak na etapie śledztwa podtrzymywał swoje wyjaśnienia dotyczące tego, że substancję tą sprzedawał (k. 213, 302, 1398). Dopiero na rozprawie głównej z tych wyjaśnień się wycofał, a na rozprawie z 2.03.2021 r. stwierdził, że nie handlował substancją GBL, a środek ten używał do usuwania rdzy z urządzeń sportowych i chciał go użyć do naprawy podłogi, którą uszkodził. Nie ma zatem niczego szczególnego w tym, że sąd pierwszej instancji w części wyjaśnieniom tym dał wiarę, a w części tej wiary odmówił. Nie było zresztą żadnej innej alternatywy dla takiej oceny, bo wyjaśnienia oskarżonego były sobie przeciwne. Wedle obrońcy dowolność oceny tego dowodu polegała na tym, że uznał za niewiarygodne tą część relacji oskarżonego, która miałaby stanowić podstawę dla jego uniewinnienia. Negatywna ocena tej treści wyjaśnień oskarżonego zawarta w sekcji 2.2. uzasadniania wyroku nie jest rozbudowana, ale wskazuje zwięźle na te elementy tej oceny, które były dla niej najistotniejsze i które nie mogły doprowadzić do innych

wniosków niż te do jakich doprowadziły sąd okręgowy. W razie bowiem przedstawiania przez oskarżonego przeciwnych sobie twierdzeń podstawą weryfikacji ich wiarygodności powinny stać się przede wszystkim dowody, których treść pozbawiona była intencjonalności, bo na treść tych dowodów nie mogła mieć wpływu pozycja procesowa osób przesłuchiwanymi. Dlatego zasadnie sąd pierwszej instancji wskazał jako podstawę odmowy wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w tym zakresie w jakim nie przyznawał się do popełniania zarzucanych mu czynów, na dowody w postaci danych pozyskanych z komputera, telefonu oskarżonego z jego rachunku bankowego. Oskarżony, ani żadna inna osoba nie mogli dowodom tym nadać treści związanej z przebiegiem postępowania karnego, ponieważ wymiana korespondencji między oskarżonym, a innymi osobami powstała w czasie przed wszczęciem tego postępowania. Nie mieli oni zatem wówczas żadnego interesu, by utrwalonej na nośnikach danych korespondencji nadawać inne znaczenie niż to jakiej ta korespondencja służyła. Dlatego takiej oceny wyjaśnień oskarżonego nie mogą podważać zeznania świadków, którzy zostali przesłuchani w trakcie procesu, a którzy kwestionowali zakupy nielegalnej substancji od oskarżonego. Jeżeli po pierwsze twierdzili, że w ogóle nie kontaktowali się z oskarżonym to żadnej wiedzy nie mogli mieć na temat transakcji, jakie on wykonywał. Po drugie podzielić należy ocenę sądu, że osoby te mogły unikać udzielenia informacji na temat tych transakcji w obawie przed odpowiedzialnością

karną, ponieważ przyznanie się do zakupu narkotyku stanowiłoby podstawę do postawienia im zarzutu posiadania substancji psychotropowych. Ponadto jak wskazuje doświadczenie życiowe osoby nabywające narkotyki poczuwają się do solidarności z osobą, od której substancje takie kupują. Akceptują bowiem takie bezprawne zachowania i przyczyniają się przecież do osiągnięcia przez przestępców nielegalnych korzyści. Takie psychologiczne zależności między tymi osobami, jak wskazuje doświadczenie życiowe, tworzą znowę milczenia, którą jest w stanie znieść jedynie ujawnienie jednoznacznych dowodów na udział poszczególnych osób w nabyciu narkotyków. W razie rejestracji jedynie treści korespondencji dotyczących takich transakcji, bez możliwości pewnego ustalenia tożsamości osób w niej uczestniczących, okazuje się to niewystarczające dla wywołania u przesłuchiwanym obowiązku ujawniania prawdy i rodzi jedynie przeświadczenie o bezkarności w przypadku jej zatajenia. Podzielić zatem należało stanowisko sądu pierwszej instancji, że zeznania tych świadków nie mogły stanowić wiarygodnej podstawy weryfikacji wyjaśnień oskarżonego.

Na marginesie natomiast stwierdzić należy, że wskazane przez obrońcę zeznania H. N. nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bo poza tym, iż odwołujący zarzucił, że sąd pierwszej instancji tych zeznań nie omówił w uzasadnieniu wyroku, to jednak nie określił, jakie tego rodzaju uchybienie mogło mieć wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia. Lektura

natomiast zeznań tego świadka z rozprawy głównej dowodzi, że na temat sprawstwa oskarżonego nie miał on żadnej wiedzy, a informacje jakie podał w żaden sposób nie mogły wpłynąć na ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji. Zresztą brak odniesienia się do treści depozycji świadka przez obrońcę również świadczy, że nie istotnego dla sprawy świadek nie zeznał. Sąd okręgowy miał zatem obowiązek odnieść się w uzasadnieniu wyroku do wszystkich istotnych dla sprawy dowodów. Brak jednak odniesienia się do dowodu niemającego dla sprawy znaczenia nie stanowi uchybienia określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k., bo takie zaniechanie nie miało żadnego wpływu na treść orzeczenia sądu okręgowego.

Niewątpliwie natomiast szereg z zapisów korespondencji smsowej i mailowej świadczy o sprzedaży przez oskarżonego substancji GBL. Nie są w tym zakresie przekonywujące twierdzenia obrońcy, z których miałyby wynikać, że tzw. krople, jakie miały być przedmiotem sprzedaży stanowiły określenia dla legalnej substancji w postaci tzw. popersów. Przeczą temu jednoznaczne w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego, który właśnie do substancji GBL odnosił określenie krople (k. 1399). Oczywiście oskarżony nie potwierdził tych wyjaśnień na rozprawie głównej (k. 1912), ale wiarygodność takiego stanowiska znowu należy oceniać w perspektywie treści dowodów, które nie noszą cech intencjonalności. Z korespondencji smsowej oraz mailowej z udziałem oskarżonego wynika, że odrębnie w ramach jednego zamówienia traktowane były substancje w postaci popersów

i kropli, a co oznacza, że krople odnosiły się do innej niż popersy substancji (k 395, 420, 421, 1158, 1305, 1309). Jednoznacznie z tej korespondencji wynikało też, że oskarżony informował zainteresowanych o jego dostępie do GBL (k. 1129, 1131, 1134, 1146, 1206-1207, 1304-1307). Zresztą niektóre takie informacje padały na zapytania o GHB ((...) - (...), (...), (...)). Niewątpliwie ta korespondencja dowodziła wiarygodności tych jego wypowiedzi, z których wynikało, że sprzedawał on substancję GBL. Z wypowiedzi oskarżonego nie wynika, by zabezpieczona w sprawie korespondencja prowadzona była w sytuacji wyłączającej jego świadomość. Jednoznacznie ona świadczy o podejmowaniu racjonalnych działań zmierzających do sprzedaży substancji GBL. Dlatego sąd pierwszej instancji zasadnie zestawiając wyjaśnienia z rozprawy sądowej z materiałem dowodowym w postaci danych pozyskanych z komputera i telefonu oskarżonego, odmówił im wiary. Nie mogą w konsekwencji być wsparciem dla twierdzeń obrońcy w zakresie odmiennej interpretacji określenia krople, niż przyjęta przez sąd okręgowy, wypowiedzi świadka P. M., bo w wiarygodnych własnych wyjaśnieniach oskarżony wskazywał w jaki sposób takie określenie rozumieć. Świadek natomiast miał i w omawianym zakresie interes wskazywać odmiennie z uwagi na prawne konsekwencje ustalenia posiadania przez niego substancji GBL. Nie zmienia takiej oceny fakt, że na portalu randkowym świadek zastrzegł sobie, by nie kontaktowały się z nim osoby zażywające narkotyki, bo przecież portal taki przeznaczony był dla innego rodzaju kontaktów i do

takich świadek mógł mieć wolę by te kontakty ograniczyć. Tego rodzaju zeznania nie mogą podważyć jednoznacznej wymowy dowodów z zabezpieczonej korespondencji z udziałem oskarżonego, z której wynikało, że zajmuje się sprzedażą GBL, co sam w swoich wyjaśnieniach ze śledztwa przyznawał. Tego rodzaju ocena za nieprawidłową nie może zostać uznana jeżeli z jednej strony mamy do czynienia z dowodami pozbawionymi intencjonalności, z których treści jednoznacznie wynika, że oskarżony zajmował się sprzedażą GBL, a z drugiej z zeznaniami świadków jawnie przeczącymi wymowie tych dowodów, które złożone zostały w sytuacji, w której przyznanie okoliczności zawartych w korespondencji np. telefonicznej, narażałoby ich uczestników na odpowiedzialność karną. Z uwagi na taką perspektywę, stanowiącą rodzaj presji nie każdy świadek jest w stanie się od niej uwolnić i powiedzieć prawdę. W takiej sytuacji zawierzenie dowodom, na których treść nie miały wpływu żadne intencjonalne działania związane z tokiem procesu, jest oczywiście właściwym wypełnieniem standardów art. 7 k.p.k.

Nie można podzielić wywodów obrońcy dotyczących oceny zeznań świadka Ł. S.. Sąd pierwszej instancji dowód ten wskazał jako jeden z wielu mających stanowić podstawę dla ustalenia sprawstwa dwóch pierwszych przypisanych oskarżonemu czynów. Oczywiście jest, że przy wskazaniu wielu takich dowodów nie każdy z nich stanowi całościowe potwierdzenie ustaleń dotyczących poszczególnych czynów. Nie inaczej jest z

zeznaniami Ł. S., ponieważ stanowią one dowód tego, że świadek korespondował z oskarżonym na temat zakupu substancji GBL. W części zatem są dowodem wspierającym inne, a przede wszystkim te z wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do sprzedaży takiej substancji. Jeżeli świadek zwracał się do użytkownika telefonu, którym był oskarżony ze swojego telefonu, to przecież nie musiał znać się z nim osobiście, ale miał interes w nawiązaniu z nim kontaktu, by GBL kupić. Zasadnie zatem sąd okręgowy wśród dowodów wspierających ustalenia o sprawstwie wskazał na zeznania świadka.

Całkowicie natomiast opacznie w apelacji odwołujący interpretuje wypowiedzi tej osoby twierdząc, że stanowią one dowód na to, że określenie krople odnosiło się do tzw. popersów. Świadek wyraźnie zeznał, że „(...) chciałem kupić substancję, o której słyszałem, że działa jak popers tylko trochę dłużej. Popers powoduje stan chwilowej błogości. Na tą substancję mówiło się krople.” (k. 1048). Zdaniem sądu odwoławczego z tej wypowiedzi jasno wynika, że określenie krople odnosiło się nie do popersów, a do tej innej substancji, bo ona była głównym przedmiotem wypowiedzi świadka. Do popersa, jako substancji nazwanej przez świadka, się on tylko odwoływał, głównie wypowiadając się na temat tej innej substancji, nazywanej kroplami. Dowód ten nie potwierdza zatem wersji, za jaką obrońca w apelacji się opowiada, a wspiera te wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do sprzedaży GBL.

Kończąc uwagi dotyczące zarzutów związanych z oceną dowodów

osobowych przedstawione przez obrońcę odnieść się należy do tych relacji oskarżonego, które miały tłumaczyć dlaczego w toku śledztwa złożył fałszywe wyjaśnienia, a z których na rozprawie głównej nie potwierdził i z których się wycofał. Ponownie wskazać należy za sądem pierwszej instancji, że skuteczną weryfikacją prawdziwości depozycji złożonych na rozprawie 4.09.2020 r. było właśnie odwołanie się do zabezpieczonych na komputerze, telefonie i rachunku bankowym danych. Niezależnie od zawrotów głowy oskarżonego i jego przyczyn, dowody te wskazują na to, że świadomie prowadził sprzedaż różnych substancji, a w tym GBL. To zatem, że o tym w swoich wyjaśnieniach powiedział nie było wynikiem złego jego samopoczucia, a tego, że rzeczywiście taką substancję sprzedawał. Odniesienie się do jego choroby i jej następstw miało tylko nieudolnie wytłumaczyć z jakich powodów oskarżony radykalnie zmienił swoje stanowisko procesowe dotyczące szeregu okoliczności faktycznych, które przyznawał, a którym przed sądem zaprzeczył. Zwrócić należy uwagę, że pierwsze wyjaśnienia dotyczące sprzedaży GBL złożył 13.09.2017 r. i podtrzymywał je w trakcie kolejnych przesłuchań, a ostatnie tożsame w tym zakresie złożył 12.07.2018 r. Niepodobna dać wiary oskarżonemu, by przez ten czas ten stres i zawroty głowy, o jakich mówił na rozprawie się utrzymywały, tym bardziej przecież że w październiku 2017 r. tymczasowe aresztowanie zostało wobec niego uchylone.

Powyższe uwagi dotyczące zarzutów obrońcy związane były z kwestionowaniem oceny dowodów odnoszącej się do sprzedaży przez

oskarżonego substancji GBL, co on sam przyznawał. Rzeczywiście natomiast oskarżony konsekwentnie zaprzeczał, by zdawał sobie sprawę z prawnych ograniczeń w sprzedaży substancji GBL. W tym zakresie oczywiście dowody z zeznań świadków, którzy przesłuchani zostali na okoliczność zakupu tego narkotyku od oskarżonego, nie mogły w żadnym stopniu stać się pomocne dla odtworzenia świadomości oskarżonego na ten temat, jeżeli zasadniczo zaprzeczali z nim znajomości. Zasadnie jednak znowu sąd pierwszej instancji i w tym zakresie odwołał się przy ocenie wyjaśnień oskarżonego do danych zabezpieczonych na jego komputerze i telefonie. Szerzej te kwestie omówione zostały w sekcji 3.1. uzasadniania wyroku. Ustalenia dotyczące strony podmiotowej czynu powinny być dokonywane nie tylko na podstawie samych wypowiedzi oskarżonego, ale także w oparciu o inne dowody opisujące stronę przedmiotową czynu. To bowiem w jaki sposób sprawca się zachowuje również może świadczyć o tym, czy ma on świadomość bezprawności swojego postępowania. Gdyby tylko w tym zakresie opierać się na samych deklaracjach oskarżonego dotyczących jego świadomości mogłoby dojść do ustaleń jawnie sprzecznych ze wskazaniami doświadczenia życiowego, a tym samym sprzecznych z wymogami prawdy materialnej.

Podzielić zatem należy wywody sądu okręgowego zawarte we wskazanej części uzasadniania, a z których wynikało, że oskarżony zamawiając GBL, wypełnił oświadczenie o przeznaczeniu substancji do prac konserwacyjnych, zaś w oświadczeniu tym

widniała informacja, iż dostawcą jest prowadzący działalność gospodarczą podmiot słowacki, a ponadto dokonał na rzecz tego podmiotu płatności przelewem w walucie Euro na rachunki zagraniczne. Istotne jest też i to, że przecież oskarżony raz już otrzymał przesyłkę ze Słowacji, a zakupu kolejnej, przy odbiorze której został zatrzymany, dokonał od tego samego sprzedawcy i w ten sam sposób. Nie mógł zatem zakładać, że inne będzie pochodzenie nabytej substancji. Ponadto jak już wynika z omówionych dowodów oskarżony nie sprzedawał GBL jako substancji do czyszczenia elementów chromowanych, ale jako substancję, która miała doprowadzić do odurzenia osób ją używających. Jednoznacznie takie przeznaczenie tego produktu wynikało z zabezpieczonej korespondencji mailowej i smsowej. Nie ma wśród tej korespondencji żadnego komunikatu, z którego by wynikało, że ktokolwiek chciał zakupić od oskarżonego GBL do czyszczenia chromu. Nie ma również żadnego komunikatu, z którego by wynikało, że to oskarżony w takich celach tą substancję sprzedawał. Poszczególne ilości tej substancji jakie były sprzedawane oczywiście świadczyły też o tym, że miały one zostać użyte doustnie, bo tak niewielkie ilości tego środka nie byłyby praktyczne gdy ktokolwiek miał z nich uczynić użytek w postaci czyszczenia chromowanych części samochodowych. Zresztą oskarżony w korespondencji mailowej podawał także sposób, w jaki można tą substancję zażyć (k. 1302-1303) i z pewnością te instrukcje nie świadczyły o tym, że miała ona zostać wykorzystana do czyszczenia chromu, bo niedorzeczne byłoby przyjęcie, że

dla takiego zastosowania należało najpierw 1 cm³ GBL rozcieńczyć w szklance soku. Przeciwnie chodziło o konsumpcję takiej substancji.

Jeżeli zatem oskarżony podał fałszywe zastosowanie GBL przy jego nabyciu to tylko po to, by ukryć rzeczywisty cel takiej transakcji. Jeżeli natomiast chciał on w ten sposób ukryć przeznaczenie substancji, dla jakiego będzie ono wykorzystane w jego działalności to tylko dlatego, że miał świadomość bezprawności jej nabycia. Sąd okręgowy za wiarygodne uznał zeznania A. W., a przecież wynikało z nich, że przy zatrzymaniu oskarżony powiedział, iż zamówiony przez niego płyn miał być przeznaczony do czyszczenia chromu (k. 28). Jak wynika z ustaleń sądu pierwszej instancji, których odwołującemu nie udało się zakwestionować, oskarżony sprzedawał GBL jako substancję odurzającą. Jeżeli zatem przed funkcjonariuszem Policji chciał ukryć rzeczywiste przeznaczenie tego środka to tylko dlatego, że miał świadomość, że jego zakup i posiadanie jest nielegalne. Nie ma innego wytłumaczenia takiego zachowania, któremu by się nie sprzeciwiały wskazania doświadczenia życiowego. Okoliczności te świadczyły o tym, że oskarżony miał świadomość, że nabycie, posiadanie i sprzedaż GBL jest bezprawne.

Kolejnym argumentem, który zasadnie został wskazany przez sąd pierwszej instancji dla wykazania świadomości bezprawności działań oskarżonego, a co podważało wiarygodność jego wyjaśnień w tym zakresie była treść korespondencji prowadzonej przez oskarżonego, w której GBL konspiracyjnie określane

było mianem kropli. Jak już wskazano takie określenie nie odnosiło się do popersów, wbrew twierdzeniom obrońcy, a użycie innego wyrażenia na oficjalną nazwę, która identyfikowała substancję jako psychotropową świadczyło niewątpliwie o tym, że część osób ukrywała w ten sposób jej charakter i prawne ograniczenia w jej dystrybucji. Korespondencja ta świadczy też o tym, że o substancji tej prowadzone były rozmowy w kontekście pigułki gwałtu, czy też kropli gwałtu (k.383, 396), co już jasno identyfikuje bezprawny charakter takich transakcji. Wreszcie ma rację sąd okręgowy gdy wskazuje na historię wyszukiwarki w przeglądarce internetowej używanej przez oskarżonego, a z której to wynikało, że poszukiwał on informacji o sprzedaży GBL, a informacje jakie można było również uzyskać na temat tej substancji z takich poszukiwań internetowych definiowały ją jako zamiennik pigułki gwałtu.

Zasadnie także sąd pierwszej instancji odwoływał się do prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej, która powinna go skłaniać do weryfikacji legalności rozprowadzanych substancji. W tym kontekście istotnym dowodem, na jaki sąd okręgowy w swoich ustaleniach się powołał były oględziny strony internetowej (...) na której oskarżony prowadził sprzedaż dystrybuowanych produktów m.in. popersów (k. 171-174). Na podstawie tych oględzin stwierdzić należy, że nie prowadził jednak poprzez jawną na zewnątrz stronę internetową substancji GBL, którą jednak oferował wyłącznie w poufnej korespondencji mailowej i smsowej

z indywidualnymi klientami. Fakt ten również świadczył o tym, że nie chciał on ujawniać oficjalnie w ramach prowadzonej przez siebie działalności sprzedaży GBL. Znowu można stwierdzić, że tej okoliczności nie da się wytłumaczyć w zgodzie ze wskazaniami doświadczenia życiowego, w inny sposób niż ten, że oskarżony mając świadomość bezprawności takich zachowań ukrywał fakt nabywania, posiadania i sprzedaży substancji GBL.

Podsumowując zatem rozważania dotyczące zarzutów z pkt I.1. c)-d) dotyczących

wewnątrzspółnotowego nabycia GBL i udzielania go przez oskarżonego innym osobom stwierdzić należy, że sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów. Zasadnie przy weryfikacji zeznań świadków przesłuchiwanego na okoliczność zakupu tej substancji oraz wyjaśnień oskarżonego odwołał się do obiektywnych dowodów, pozbawionych intencjonalności w postaci przede wszystkim danych zabezpieczonych na telefonie i komputerze oskarżonego, a z których jednoznacznie wynikała jego świadomość bezprawności podejmowanych w ramach czynów przypisanych mu w pkt I i II wyroku zachowań. W tym zakresie sąd okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 2 k.p.k. jeżeli posiadając ku temu podstawy faktyczne skazał sprawcę za zarzucane mu przestępstwa. Wobec jednoznacznych zaś ustaleń dotyczących sprawstwa oskarżonego nie mogło również dojść do naruszenia art. 5§2 k.p.k., jeżeli sąd okręgowy nie powziął żadnych wątpliwości dotyczących przypisanych oskarżonemu czynów.

<p>W części dotyczącej obrazu art. 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. wskazać jedynie należało na treść art. 455a k.p.k., z którego wynika, że uchybienia w tym zakresie nie mogą być powodem uchylenia wyroku, a wobec trafności ustaleń sądu pierwszej instancji w omawianym zakresie, zarzut ten nie mógł również doprowadzić do zmiany orzeczenia tego sądu.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut I.1. f) obrazu przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na rażącym naruszeniu art. 7 k.p.k. oraz 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz §2 k.p.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zakresie dotyczącym oceny dowodu z zeznań M. Ż..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten odnosi się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III wyroku i od razu stwierdzić należy, że zeznania M. Ż. nie są jedynym dowodem, który stanowił podstawę ustaleń dotyczących tego zachowania. Relacje tej osoby potwierdzają, że oskarżony oferował w sprzedaży jedną z substancji określonych w opisie przypisanego mu czynu. Zeznania świadka nie mogą jednocześnie stanowić wyłącznego dowodu na wyczerpanie przez R. S. znamion czynu zabronionego jaki mu zarzucono. Dowód ten stanowił bowiem jeden z elementów podstawy faktycznej orzeczenia sądu. Szerzej sąd pierwszej instancji odniósł się do faktycznych podstaw sprawstwa oskarżonego w ramach sekcji 3.1. uzasadniania wyroku, gdzie kluczowe znaczenie przypisał wyjaśnieniom oskarżonego, który</p>		

przecież przyznał, że leki określone w opisie przypisanego mu czynu sprzedawał również za pośrednictwem strony internetowej (k. 61-62, 302). Oczywiście tych wyjaśnień na rozprawie oskarżony nie potwierdził, ale zmianę jego stanowiska procesowego należało oceniać z perspektywy innych dowodów. Z tych innych dowodów na jakie natomiast sąd pierwszej instancji się powołał w szczególności w postaci korespondencji z innymi osobami wynikało, że oskarżony prowadził sprzedaż leków opisanych w zarzucie poprzez sprzedaż wysyłkową ((...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...), (...)- (...), (...)- (...)). W świetle tych informacji w zgodzie z wymogami art. 7 k.p.k. sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne te wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do sprzedaży leków w drodze wysyłkowej i złożył w tym zakresie spójne z takim stanowiskiem relacje. Zeznania M. Ż. nie mogły w tym zakresie być wykorzystane dla podważenia ustaleń sądu pierwszej instancji jeżeli oskarżony złożył wyjaśnienia, które wraz z innymi dowodami potwierdziły jego sprawstwo w ramach zachowań przypisanych mu w pkt III wyroku.

Sąd okręgowy i w omówionym zakresie, z podanych powodów nie dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów odnoszącego się do czynu przypisanego w pkt III wyroku. W odniesieniu natomiast do naruszenia art. 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz §2 k.p.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k., art. 4 k.p.k. odwołać się jedynie należało do uprzednio przedstawionych wywodów.

3.3.	Zarzut I.2. a) obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na rażącym naruszeniu art. 410 k.p.k. oraz 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz §2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nieprzyjęcie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty te stanowią powielenie już uprzednio omówionych. Zresztą odwołujący nie uzasadnia tych zarzutów sposób odrębny, a w części motywacyjnej apelacji obrońca faktycznie łącznie te zarzuty omawiał. Stwierdzić więc jedynie należy, że jeżeli jak wykazano sąd nie naruszył zasad swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. to za podstawę faktyczną orzeczenia przyjął te okoliczności, dla których źródłem były dowody uznane przez ten sąd za wiarygodne. Nie mogły zostać uwzględnione w ustaleniach faktycznych dowody, którym sąd okręgowy odmówił wiary. Dlatego opisane w ramach wskazanego zarzutu uchybienia nie wystąpiły, bo nie było uchybieniem sądu to, że za podstawę ustaleń nie uwzględnił dowodów niewiarygodnych.		
3.4.	Zarzut I.2. b) obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na rażącym naruszeniu art. 410 k.p.k. oraz 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz §2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez pominięcie dowodów wskazanych w treści zarzutu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Rzeczywiście wskazane w zarzucie dokumenty nie stanowiły podstawy ustaleń sądu pierwszej instancji, ponieważ pomimo ich złożenia przez obrońcę na rozprawie głównej zaginęły. Po wydaniu wyroku przez sąd okręgowy zostało jednak przeprowadzone postępowanie dotyczące częściowego odtworzenia akt sprawy VIII Ko 183/21 w następstwie którego odtworzono tą część akt postępowania obejmującą te dokumenty. Stwierdzić należy, że nie miały one jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ opisują one zdolności majątkowe oskarżonego, ale bez uwzględniania istotnego dla tych ustaleń faktu zabezpieczenia w toku niniejszego postępowania pieniędzy w kwocie 60 000 zł. Niewątpliwie wartość tych środków powinna zostać uwzględniona przy ocenie czy zdolności majątkowe oskarżonego pozwalają na zapłatę orzeczonej grzywny z uwzględnieniem orzeczonego przepadku korzyści majątkowej i kosztów procesu. Zdaniem sądu odwoławczego przy uwzględnieniu ostatecznego w tej sprawie rozstrzygnięcia orzeczone kwota łącznej kary grzywny niższa będzie niż wartość zabezpieczonych środków pieniężnych, a pozostała kwota zabezpieczenia w znacznej części pokryje wartość orzeczonego przepadku korzyści majątkowych. W takiej sytuacji opisane w zarzucie dokumenty oczywiście nie mogą dawać podstawy do uznania, że oskarżony nie jest w stanie zapłacić za orzeczoną grzywnę. Nie ma też żadnego powodu, by oskarżonego zwolnić od orzeczonych</p>	

<p>kosztów sądowych, jeżeli on sam przecież te koszty wygenerował dając swoim zachowaniem podstawy do wszczęcia wobec niego postępowania karnego.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut I.2. c) obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na rażącym naruszeniu art. 410 k.p.k. oraz 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz §2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez pominięcie dowodu z wyjaśnień oskarżonego złożonych podczas rozprawy głównej 4.09.2020 r. i 2.03.2021 r.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Również i w tym przypadku obrońca formułuje zarzut, który pokrywa się w części z poprzednim w zakresie dotyczącym oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego. Jeżeli bowiem sąd odmówił wiary R. S. w tej części w jakiej nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, to oczywiście nie mógł ich uwzględnić przy dokonywanych w sprawie ustaleniach faktycznych. We wcześniejszej części uzasadniania wyroku wskazano, że w razie odmiennych depozycji oskarżonego weryfikację ich wiarygodności przeprowadzić należy w oparciu o dowody pozbawiane intencjonalności, a ich treść w niniejszej sprawie wskazywała na to, że oskarżony świadomie dopuścił się przypisanych mu wyrokiem sądu okręgowego czynów. Wobec prawidłowo przeprowadzonej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego nie doszło do obraży wskazywanych przepisów postępowania, bo za</p>		

<p>podstawę ustaleń faktycznych przyjęto wyłącznie te jego depozycje, które były wiarygodne i przez to odpowiadały prawdzie.</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut I.3. obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na rażącym naruszeniu art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170§1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chemii.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podstawą podniesionego zarzutu była negatywna ocena opinii biegłego A. B., która doprowadziła odwołującego do twierdzenia o tym, że wykonana w zakresie substancji GBL opinia jest niejasna i niepełna. Przyczyną takich twierdzeń, jak wynika z treści środka odwoławczego, miały być wypowiedzi biegłego z rozprawy głównej. Stwierdzić należy, że w sprawie nie występuje w ogóle problem z określeniem czy substancja GBL stanowi substancję psychotropową i czy stanowiła w czasie popełniania przypisanych oskarżonemu czynów. W aktach sprawy dostępny jest bowiem Komunikat nr 3 Głównego Inspektora Farmaceutycznego w sprawie GBL z 15.04.2016 r. (k. 75), z którego jednoznacznie wynika, że GBL jako wewnątrzcząsteczkowy ester (lakton) kwasu gamma – hydroksymasłowego (GHB) jest kontrolowany na mocy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – substancja psychotropowa grupy</p>		

II-P. Komunikat ten nadal jest dostępny na stronie internetowej GIF pod adresem <https://archiwum.gif.gov.pl/pl/decyzje-i-komunikaty/komunikaty/874,KOMUNIKAT-Nr-32016-GLOWNEGO-INSPEKTORA-FARMACEUTYCZNEGO.html>. W cytowanej wypowiedzi biegłego nie padło żadne inne stwierdzenie niż wskazane w komunikacie GIF, a więc organu najbardziej kompetentnego do ustalenia czy na nabycie i obrót daną substancją wymagane jest zezwolenie tego organu.

W rzeczywistości zatem krytyczna ocena opinii biegłego sprowadza się do kontestowania jego wiedzy z uwagi na jego jednostkową wypowiedź, że nie wie co oznacza określenie lakton. Jak wynika jednak nawet z cytowanej przez obrońcę wypowiedzi biegłego, zna on desygnaty takiego określenia i jego definicję. W sprawie nie ma bowiem wątpliwości jaką substancję nabył oskarżony i jaką rozprowadzał wśród swoich klientów. Było to GBL. Nie ma też wątpliwości, że jej nabywanie, posiadanie i udzielanie innym osobom jest bezprawne w świetle ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, bo wynika to nie tylko z opinii biegłego, ale także z komunikatu Głównego Inspektora Farmaceutycznego. Obrońca natomiast nie tyle próbuje wyeksponować wątpliwości, jakie ujawnione zostały w toku rozprawy głównej w związku z charakterem omawianej substancji, co poprzez manipulacje z informacjami, jakie w aktach sprawy się znajdują próbuje sam je wytworzyć i nadać im poważnego znaczenia. Na str. 16 apelacji wskazuje np. na wypowiedź prof. H. K. z k. 1797v, z której miałoby wynikać,

że GBL jest laktonem, a jedynie potocznie jest nazywany estrem cyklicznym, a ww. ustawa nie odnosi się do laktonów. Problem jednak w tym, że na przywołanej karcie nie ma żadnej wypowiedzi ww. profesora, a znajduje się jedynie streszczenie wyjaśnień podejrzanego M. W. zamieszczonych we wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania z innej sprawy, który cytuje wypowiedź niezidentyfikowanego w tym streszczeniu profesora przywoływaną przez obrońcę. Na k. 1751-1754 znajdują się nadto wyjaśnienia M. W., który nie wskazuje w nich na autora opinii, a dodaje, że opinia ta uzyskana została przez jego obrońcę od profesora chemika, co świadczyć może wyłącznie o tym, że jest to opinia prywatna, a zatem pozbawiona znaczenia prawnego w toku postępowania karnego. Obrońca zatem nie z pierwszego, a z drugiego źródła cytuje wypowiedzi, jakiejś osoby przypisując ją prof. H. K. nie mając żadnej podstawy dla powiązania tej osoby z taką wypowiedzią. Pomija jednak, że w tym samym dokumencie znajduje się właśnie streszczenie opinii ww. osoby, z której wynika, że GBL jest laktonem, czyli cyklicznym estrem, a zarówno GBL jak i GHB są substancjami, które mają charakter substancji odurzających (k. 1798-1798v). Obrońca wywodzi zatem twierdzenia, które oderwane są od zebranego w sprawie materiału dowodowego. Dalej próbując pogłębiać stworzone przez siebie wątpliwości powołuje się na publikację Nomenklatura Związków Organicznych Rekomendacje IUPAC i Nazwy Preferowane 2013, z której miałyby wynikać, że laktony nie są estrami, co wskazywałoby na to, że GBL jako lakton nie

jest estrem, a przez to nie jest również estrem GHB i w konsekwencji nie jest substancją, która w czasie popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów była substancją, jakiej nabywanie, posiadanie i udzielanie bez odpowiedniego zezwolenia byłoby bezprawne. obrońca pomija jednak, że w publikacji tej na str. 402 pod pkt 9 (publikacja ta dostępna jest w Internecie pod adresem http://cryst.p.lodz.pl/KTCh/data/uploads/NZO-2013_v05_16-04-2015.pdf) wskazano, że Estry to nazwy klasowo-funkcyjne i stosuje się je do acyklicznych estrów, a laktony i inne cykliczne estry są nazywane jako związki heterocykliczne. Oznacza to, że laktony są rodzajem estrów, a zatem GBL jako lakton czyli wewnątrzcząsteczkowy ester kwasu gamma – hydroksymasłowego (GHB) jest substancją psychotropową w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nadużyciem jest zatem twierdzenie zawarte w apelacji obrońcy, że osoby zawodowo zajmujące się chemią nie są w stanie jednoznacznie określić substancji w postaci GBL, bo w rzeczywistości odwołujący nie zacytował nikogo, kto by takie wątpliwości miał. Nie było zatem żadnego powody, by powoływać dowód z opinii innego biegłego z zakresu chemii, bo opinia biegłego A. B. w zakresie, w jakim uznał GBL za substancję psychotropową była jasna i pełna, a w aktach sprawy nie występowały żadne

3.7.

Zarzut I.4. obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na

zasadny

częściowo zasadny

	<p>rażącym naruszeniu art. 170§1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci opinii biegłego H. K..</p>	# niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jak wskazano powyżej obrońca wskutek manipulacji z informacjami jakie znajdowały się w aktach sprawy przypisał ww. osobie wypowiedzi przytaczane przez podejrzanego z innej sprawy. Na podstawie informacji z wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania, jak już wskazano, nie było żadnego powodu, by uznawać, że w treści opinii prywatnej znalazły się jakiegokolwiek twierdzenia przeciwne tym, na jakich w niniejszej sprawie oparł się sąd okręgowy uznając GBL za substancję objętą ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Dlatego sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania odmawiając dopuszczenia dowodu ze wskazanego dokumentu.</p>		
3.8.	<p>II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść</p> <p>tiret pierwszy dotyczący świadomości nielegalności handlu GBL i nadesłania jej z terenu Słowacji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Błąd w ustaleniach faktycznych może zostać uznany za zasadny zarzut wyłącznie wówczas gdy brak jest zastrzeżeń do przeprowadzonej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów. Jeżeli zatem sąd okręgowy odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, z których wynikało, że nie miał on świadomości nielegalności substancji GBL oraz nie wiedział on, że płyn GBL nadesłany został z innego państwa Unii Europejskiej, to sąd ten nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując na podstawie wskazanych w uzasadnieniu wyroku dowodów, a również uprzednio omówionych przez sąd odwoławczy, odmienne od treści wyjaśnień oskarżonego ustalenia. Nie ma przy okazji tego zarzutu sensu przytaczać ponownie tych wszystkich rozważań sądu odwoławczego, które dotyczyły obrazy przepisów postępowania, ponieważ omawiany zarzut jest wyłącznie przykładem zbędnego powielania i mnożenia zarzutów tylko w inny sposób definiowanych.

Pomijając już kwestie podnoszone także we wcześniejszej części uzasadniania dotyczące nabycia ze Słowacji przez oskarżonego płynu GBL, stwierdzić należy w odniesieniu do treści zarzutu w tym zakresie, że nie ma żadnej podstawy dla twierdzenia obrońcy o powziętych przez prokuratora wątpliwościach co do miejsca wysyłki tej substancji. Obrońca odwołuje się w tym zakresie do dokumentu, który jest kopią wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec innej niż oskarżony osoby i dotyczącego innego postępowania prowadzonego przez inną jednostkę prokuratury niż ta, która wniosła

akt oskarżenia wobec R. S.. Już pomijając te zapewne w mniemaniu odwołującego nieistotne szczegóły stwierdzić należy, że na wskazanych kartach nie ma żadnych informacji, które uzasadniałyby podniesione twierdzenia.

W okolicznościach niniejszej sprawy oczywiste jest natomiast, że w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii substancja GBL nie została wymieniona bezpośrednio, a jako ester kwasu gamma – hydroksymasłowego (GHB). Szereg jednak substancji pozostających w nielegalnym obrocie nie jest znana uczestnikom tego obrotu z nazwy pod jaką funkcjonuje w ustawie, a mimo to osoby te mają, świadomość, że nabywanie tych substancji, posiadanie i udzielanie jest bezprawne. O świadomości tej nie świadczy znajomość chemicznej struktury takiej substancji i jej profesjonalnej nazwy, ale czynności, jakie osoby te podejmują, by ukryć nielegalne transakcje, których są one przedmiotem. Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadniania to właśnie zachowania oskarżonego odnoszące się do GBL dowodziły jego świadomości takiego charakteru tej substancji. Oskarżony mógł nie wiedzieć co to są laktony i estry, ale podejmował działania, opisane we wcześniejszej części uzasadniania wyroku sądu odwoławczego, które świadczyły o tym, że miał świadomość, że ww. substancja należy do tych, których nabywanie, posiadanie i udzielanie jest bez odpowiedniego zezwolenia bezprawne.

Wreszcie na koniec oceny omawianego zarzutu wskazać należy, że nie wystąpiły powody do uznania, że oskarżony pozostawał w

usprawiedliwionej nieświadomości
bezpprawności jego czynu. Już nawet
pomijając, że taka świadomość, jak
wykazał sąd pierwszej instancji,
u niego występowała, to z
Komunikatu nr 3 Głównego
Inspektora Farmaceutycznego w
sprawie GBL z 15.04.2016 r.
(k. 75) jednoznacznie wynika, że
GBL jako wewnątrzcząsteczkowy
ester (lakton) kwasu gamma –
hydroksymasłowego (GHB) jest
kontrolowany na mocy ustawy
z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii –
substancja psychotropowa grupy
II-P. Komunikat ten nadal jest
dostępny na stronie internetowej
GIF pod adresem [https://
archiwum.gif.gov.pl/pl/decyzje-i-
komunikaty/
komunikaty/874,KOMUNIKAT-
Nr-32016-GLOWNEGO-
INSPEKTORA-
FARMACEUTYCZNEGO.html](https://archiwum.gif.gov.pl/pl/decyzje-i-komunikaty/komunikaty/874,KOMUNIKAT-Nr-32016-GLOWNEGO-INSPEKTORA-FARMACEUTYCZNEGO.html).

Oznacza to, że oskarżony bez
trudności mógł uzyskać informacje
na temat charakteru tej substancji.
Jak sam twierdził zapoznawał się
z ustawą z dnia 29 lipca 2005
r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
więc wiedział, że informacji na
temat legalności ww. substancji i
odpowiednich zezwoleń na jej obrót
powinien poszukiwać u Głównego
Inspektora Farmaceutycznego.
Zawodowo prowadził działalność
polegającą na sprzedaży różnych
substancji w tym leków, więc
wiedział do kogo o takie informacje
się zwrócić. Oskarżony jednak tego
nie robił z prostego powodu.
Nie było to mu do niczego
potrzebne, bo przez cały okres
swojej działalności polegającej na
nabywaniu i sprzedaży GBL
wiedział, że zachowania takie
stanowią przestępstwo.

3.9.	<p>II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść</p> <p>tiret drugi dotyczący nieprowadzenia przez oskarżonego sprzedaży wysyłkowej leków opisanych w treści przypisanego mu w pkt III wyroku czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jak już wskazano zeznania świadka, który został przesłuchany na okoliczność nabywania od oskarżonego leku K. nie stanowiły wyłącznego dowodu na sprawstwo tego czynu przez oskarżonego. Dowód ten potwierdzał jedynie, że takie leki w sprzedaży oskarżony oferował. Podstawą natomiast ustaleń sądu w tym zakresie były m.in. udzielane przez R. S. drogą mailową informacje na temat sprzedaży leków. Nie ograniczały się one jednak, wbrew twierdzeniom obrońcy, do informacji o cenach tych specyfików, ale także obejmowały informacje o sposobach dostarczenia takich leków i kosztach ich wysyłki. Z tych informacji jednoznacznie wynikało, że oskarżony trudnił się wysyłkową sprzedażą leków, co również potwierdzone zostało w jego wyjaśnieniach, w których przyznał się do prowadzenia takiej sprzedaży za pośrednictwem strony internetowej (k. 61-62, 302). Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się zatem błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III wyroku, ponieważ dokonał ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia</p>		

w zgodzie ze wskazaniami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania.		
3.10.	<p>II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść</p> <p>tiret trzeci dotyczący uznania, że równowartość korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonego wynosi łącznie 50 000 złotych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>zarzut ten należy podzielić w części. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnego powodu, by kwestionować ustalenia sądu okręgowego dotyczące wartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego ze sprzedaży GBL. Dowody, jakie zostały zgromadzone w sprawie wyraźnie wskazywały na to, że korzyści te z pewnością nie były mniejsze niż 25 000 zł. Sam oskarżony przyznał się, że sprzedał 8,5 l tej substancji, a korespondencja mailowa i smsowa przez niego prowadzona wskazywała na to za jaką cenę substancję to sprzedawał. Dlatego poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia w sekcji 1.1. uzasadniania wyroku dotyczące ilości sprzedanego płynu GBL i ceny jego sprzedaży usprawiedliwiały przyjęcie, że korzyść ta wynosiła kwotę 25 000 zł. obrońca nie wykazał, by ujawnione na rozprawie głównej dowody dawały podstawę do innych ustaleń niż przyjęte przez sąd, a zatem zarzut w tym zakresie był niezasadny.</p>		

Podzielić natomiast należało zarzut odwołującego w zakresie dotyczącym ustalenia przez sąd pierwszej instancji korzyści majątkowych oskarżonego uzyskanych ze sprzedaży wysyłkowej leków. Sąd okręgowy nie poczynił żadnych w tym zakresie ustaleń podobnego rodzaju jak w przypadku substancji GBL. Ani wyrok, ani uzasadnienie wyroku nie zawierają w tym zakresie żadnych ustaleń. Nie tyle zatem dowody nie dawały sądowi okręgowemu podstawy do prowadzenia takich ustaleń, co sąd ten żadnych ustaleń w tym zakresie nie poczynił, co oznacza, że rozstrzygnięcie dotyczące przypadku korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa przypisanego w pkt III wyroku było arbitralne i oderwane od dokonanych przez ten sąd ustaleń faktycznych.

3.11.

III. Rażąca niewspółmierność kary.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

W zakresie dotyczącym wymierzonej grzywny sąd odwoławczy wypowiedział się we wcześniejszej części uzasadniania w kwestiach związanych z ustaleniem wartości jednej stawki. Ustalenia sądu pierwszej instancji w tej części nie budziły zastrzeżeń nawet przy uwzględnieniu złożonych na etapie postępowania przed sądem okręgowym przez oskarżonego dokumentów. W zakresie natomiast wysokości orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz liczby

stawek argumenty podnoszone przez obrońcę nie mogły mieć wpływu na zmianę w tym zakresie wyroku. Choroba oskarżonego nie powinna wpływać na wymiar kary orzeczonej wobec niego jeżeli mając świadomość takich problemów zdrowotnych podejmował on bezprawne działania narażające go na odpowiedzialność karną. Oskarżony sam powinien być ostrożny w swoich zachowaniach i nie narażać się na ryzykowne z perspektywy konsekwencji zdrowotnych ich następstwa. Jeżeli on sam takie ryzyka bagatelizował, to nie może wymagać, by lekceważone przez siebie problemy zdrowotne uwzględnione zostaną przy wymiarze kary. Jeżeli nie miały one dla oskarżonego znaczenia przy popełnianiu przestępstw to nie powinny mieć znaczenia przy określeniu wysokości orzeczonych wobec niego kar.

Okres jaki upłynął od popełnionych przez oskarżonego przestępstw nie stanowi również powodu do zmniejszenia orzeczonej wobec niego kary. Nie wpłynął on przecież na skruchę oskarżonego, a postawa procesowa R. S. zaprezentowana przed sądem pierwszej instancji była wyrazem wyparcia się tego do czego się przyznał w trakcie śledztwa, więc nie mogła stanowić źródła pozytywnej oceny jego postępowania. Upływ czasu od dokonania czynu zabronionego nie powinien być również powodem bezkarności sprawcy, albo ograniczenia jego odpowiedzialności. Zgodnie z art. 53§2 k.k. sąd uwzględnia przy wymiarze kary nie tle upływ czasu od popełniania przestępstwa, co zachowanie po jego popełnieniu. Nic natomiast pozytywnego nie da się powiedzieć o zachowaniu

oskarżonego w tym czasie, bo na pozytywne oceny nie może zasługiwać postawa polegająca na kwestionowaniu tego do czego uprzednio się przyznawał. Nie występują zatem warunki do nadzwyczajnego złagodzenia kary, bo swoim zachowaniem na takie dobrodziejstwa oskarżony sobie nie zasłużył.

Negatywne konsekwencje orzeczonych kar dla jego sytuacji finansowej są pochodną czynów jakich się dopuścił, więc to nie sąd jeden czy drugi jest odpowiedzialny za taką sytuację, ale oskarżony, bo dopuścił się poważnych przestępstw w tym zbrodni, za którą została wymierzona kara w dolnych granicach zagrożenia. Mając natomiast wartość zabezpieczonego od oskarżonego mienia oraz dokonane zmiany w zakresie orzeczonego przypadku kwota jaką będzie miał w pozostałym zakresie uiścić ponad kwotę zabezpieczenia nie przekracza jego zdolności majątkowych uwzględniając możliwość rozłożenia należności sądowych na raty.

Wymierzone oskarżonemu kary nie są zatem rażąco niewspółmiernie surowe do stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Uwzględniały one długi okres w jakim zostały popełnione, znaczną ponad typową dla takiej kwalifikacji ilość substancji psychotropowych podlegających wewnątrzspółnotowemu nabyciu i dalszemu udzieleniu oraz zawodowy charakter takich czynności, z których oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Wniosek

<p>1. Co do czynów przypisanych w pkt I i II wyroku</p> <p>a) zmiana zaskarżonego wyroku przez uznanie, że oskarżony pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynów i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>b) uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,</p> <p>ewentualnie</p> <p>c) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kar przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p> <p>2. co do czynu przypisanego w pkt III wyroku</p> <p>a) zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu</p> <p>b) uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,</p> <p>ewentualnie</p> <p>c) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w mniejszym wymiarze o charakterze wolnościowym.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jako, że zarzuty apelacji zasadniczo okazały się niezasadne to i nie było podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji. w tej natomiast części w jakiej uwzględniony został zarzut apelacji dotyczący przepadku</p>		

równowartości korzyści majątkowej odwołujący nie sformułował żadnego wniosku, który stanowiłyby pochodną uwzględnienia takiego zarzutu.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok został utrzymany w mocy w tej części w jakiej nie został zmieniony.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacji w tej części, w jakiej wyrok został utrzymany w mocy okazały się niezasadne.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylono orzeczenie o przepadku wobec oskarżonego R. S. równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt III wyroku (czyn z pkt 3 aktu oskarżenia).	
Zwięźle o powodach zmiany	

Powody zmiany wyroku podane zostały w sekcji 3.10. uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.	
---	--

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.1.7. <u>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
1.1.8. <u>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w sprawie wydatkami obciążając Skarb Państwa uznając, że dodatkowe obciążenia finansowe ponad te nałożone na oskarżonego przez sąd pierwszej instancji mogłyby okazać się nadmierne uwzględniając jego obecną sytuację majątkową oraz perspektywę odbycia kary pozbawienia wolności.

7. PODPIS

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana